ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 258/2009 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Úřad práce v Olomouci (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 12. 11. 2008, č. j. OLA-223/2008, zamítl podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele (dále jen „zákon č. 118/2000 Sb.“), žádost o uspokojení mzdových nároků žalobce za měsíce leden, únor a březen roku 2008. V odůvodnění uvedl, že žalobce dne 8. 7. 2008 požádal o uspokojení mzdových nároků za měsíc leden 2008 ve výši 24 532 Kč, za měsíc únor 2008 ve výši 24 532 Kč a za měsíc březen 2008 ve výši 24 532 Kč, které nebyly vyplaceny zaměstnavatelem (Krajské regionální centrum Olomouckého kraje). Konstatoval, že dne 28. 7. 2008 bylo úřadem práce vydáno usnesení pod č. j. OLA-223/2008-INS, kterým bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přerušeno správní řízení do vyřešení předběžné otázky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo postoupeno k rozhodnutí žalovanému, jenž napadené usnesení úřadu práce rozhodnutím ze dne 20. 10. 2008, č. j. 2008/60261 – 424, zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání s tím, že žádost žalobce je třeba zamítnout, neboť žádost podal ještě v době, kdy zaměstnavatel nebyl v platební neschopnosti. Úřad práce dále uvedl, že v souladu s § 3 písm. c) zákona č. 118/2000 Sb. nastala platební neschopnost zaměstnavatele žalobce dne 9. 7. 2008. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o uspokojení mzdových nároků za měsíce leden, únor a březen roku 2008 dne 8. 7. 2008, tedy v době, kdy zaměstnavatel ještě nebyl v platební neschopnosti, úřad práce jeho žádost zamítl.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2009, č. j. 2008/83280 - 424, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Konstatoval, že Krajský soud v Ostravě obdržel dne 8. 7. 2008 insolvenční návrh žalobce na majetek zaměstnavatele; téhož dne požádal žalobce úřad práce o uspokojení mzdových nároků na měsíc leden, únor a březen roku 2008, které mu zaměstnavatelem nebyly podle jeho prohlášení vyplaceny. Poukázal na § 3 písm. c) zákona č. 118/2000 Sb., podle kterého je pro účely tohoto zákona zaměstnavatel v platební neschopnosti, jestliže neuspokojil splatné mzdové nároky zaměstnanců, a to dnem následujícím po dni, kdy byl na něho podán insolvenční návrh u příslušného soudu v České republice. Platební neschopnost zaměstnavatele tak podle žalovaného nastala dnem 9. 7. 2008. Dále uvedl, že podle § 1a citovaného zákona má zaměstnanec v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem právo na uspokojení splatných mzdových nároků nevyplacených mu jeho zaměstnavatelem, který je v platební neschopnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o uspokojení mzdových nároků u úřadu práce již dne 8. 7. 2008, tedy v době, kdy zaměstnavatel nebyl ještě v platební neschopnosti, nesplnil zákonnou podmínku pro přiznání mzdových nároků podle zákona č. 118/2000 Sb. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., pokud žádost žalobce o uspokojení mzdových nároků za měsíce leden, únor a březen roku 2008 zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž uvedl, že podal na místně příslušný úřad práce žádost o uspokojení mzdových nároků, které mu nebyly zaměstnavatelem vyplaceny. K této žádosti doložil všechny doklady, které jsou taxativně vymezeny v zákoně č. 118/2000 Sb. Zdůraznil, že podle zjištěného stavu je nesporné, že mu vznikly mzdové nároky, které mu nebyly vyplaceny, což potvrdil i jeho bývalý zaměstnavatel. Poukázal na to, že splnil všechny podmínky, které mu ukládá zákon č. 118/2000 Sb. pro to, aby mohly být předmětné nároky vyplaceny; žalovaný však toto nerespektoval a věc zamítl s odůvodněním, že žádost byla podána předčasně. Požádal o osvobození od soudního poplatku a ustanovení právního zástupce. Navrhoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 6. 2. 2009, č. j. 2 Cad 10/2009 – 5, Městský soud v Praze žalobce osvobodil od soudních poplatků a ustanovil mu zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 4. 2010, č. j. 10 Ca 258/2009 – 28, žalobu odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že se žalobce v dané věci domáhá přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho mzdových nárocích. Je přitom nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Zdůraznil, že musí vycházet z § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen. „s. ř. s."), podle něhož je žaloba nepřípustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Poukázal na § 46 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Soud žalobce poučil, že musí podat novou žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."). Městský soud v Praze proto podle § 68 písm.b) s. ř. s. za použití § 46 odst. 2 téhož zákona žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Nesouhlasil s Městským soudem v Praze, že není k projednávání věci soudem věcně příslušným, neboť se jedná o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Byl toho názoru, že soud měl o podané žalobě věcně rozhodnout, neboť rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím, jenž naplňuje znaky § 65 odst. 1 s. ř. s. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Podle dalších judikatorních závěrů *„odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže*" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Přestože stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., považoval Nejvyšší správní soud za důvod podání kasační stížnosti důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s vyslovenými právními závěry soudu prvního stupně. Nepředkládá však v tomto směru žádnou argumentaci, kterou by závěry soudu popíral. Z odůvodnění napadeného usnesení přitom plyne, že Městský soud v Praze žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí žalovaného o mzdových nárocích žalobce podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci, o níž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř.

Úlohou Nejvyššího správního soudu v posuzované věci tedy bylo posoudit, zda rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o mzdových nárocích žalobce podle zákona č. 118/2000 Sb. je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní nebo veřejnoprávní. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, publikovaném pod č. 17/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupné na www.nssoud.cz. V něm dospěl k závěru, že *„považuje za nepochybné, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních vztahů, tedy vztahů soukromoprávních. Nejvyšší správní soud tedy musí vycházet z § 68 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu) je nepřípustná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud (ve správním soudnictví) návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.“*

Nejvyšší správní soud se nehodlá od výše uvedeného právního názoru odchýlit. V nyní projednávané věci nejsou pochybnosti o tom, že stěžovatel žádostí ze dne 8. 7. 2008 uplatnil u úřadu práce mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb. za měsíce leden, únor a březen roku 2008, které mu nebyly zaměstnavatelem vyplaceny. Pokud tedy Nejvyšší správní soud na posuzovaný případ aplikuje právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 - 26, dospívá k závěru, že rozhodnutí žalovaného, v němž rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o uspokojení mzdových nároků podle zákona č. 118/2000 Sb., je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci. Nepřípadná je proto argumentace stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného splňuje podmínky § 65 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení sice definuje rozhodnutí, jakožto legislativní zkratku pro soudní řízení správní, nicméně se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve veřejnoprávní, nikoliv soukromoprávní věci. Ostatně tento závěr vyplývá z § 2 s. ř. s., podle něhož se ve správním soudnictví poskytuje ochrana pouze veřejným subjektivním právům. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s Městským soudem v Praze dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele nemůže být projednána ve správním soudnictví, a Městský soud v Praze proto nepochybil, odmítl-li žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady, které by přesahovaly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly.

Stěžovateli byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti v celkové částce 2400 Kč [za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč]. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 2400 Kč z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu